

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Y. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-78081-4/SO-2014,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-78081-4/SO-2014, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobkyni částku 4.000,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 10. 4. 2014, č. j. OAM-15556-3/DP-2014, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Správní orgán I. stupně shledal, že žalobkyně nebyla oprávněna žádost, o níž se řízení vedlo, podat, neboť k datu podání žádosti nedisponovala platným pobytovým oprávněním.

Žalobkyně v žalobě namítla, že podmínku, kterou správní orgány obou stupňů uvedly jako důvod zastavení řízení, nemohla splnit pouze proto, že jí bylo předchozí povolení k pobytu s dobou platnosti do 1. 2. 2010 rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha ze dne 13. 8. 2009, č. j. CPPH-072305/CI-2009-60, zrušeno. Pro nezákonnost bylo toto rozhodnutí zrušeno až rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 139/2013-20, tedy po uplynutí platnosti původního povolení. Po celou dobu řízení bylo žalobkyni znemožněno žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podat, ačkoliv se o to pokoušela (žádostí o prodloužení povolení pobytu za účelem zaměstnání, žádostí o změnu pobytu za účelem podnikání). Správní orgán vždy uváděl, že žádost nemůže tzv. „nabrat“, neboť povolení k pobytu bylo žalobkyni zrušeno a nelze jej tak prodlužovat; o tomto odmítnutí jí nevydal žádné potvrzení. O povolení k pobytu tak žalobkyně mohla požádat až po skončení soudního řízení správního o zrušení rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu a po doručení uvědomění o zastavení řízení o zrušení povolení k pobytu. Proto podala předmětnou žádost až dne 10. 4. 2014, tedy několik dnů po doručení ovědomění o zastavení řízení o zrušení povolení k pobytu.

Žalobkyně dále uvedla, že po doručení uvědomění o zastavení řízení o zrušení povolení k pobytu se se svým manželem dne 27. 3. 2014 dostavila na Policii České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha v Karlíně, jako k orgánu, který vydával povolení k pobytu, za účelem podání žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Tam jí bylo sděleno, že došlo k přesunu působnosti na Ministerstvo vnitra, kam se dostavila v následující úřední den 31. 3. 2014. Ani zde však nebyla její žádost přijata, naopak na ně byla přivolána policie, a žalobkyně s manželem strávili celý den v policejní cele, byla jim uložena pokuta a až večer byli propuštěni na svobodu.

Žalobkyně poukázala na skutečnost, že se do komplikované situace dostala bez vlastního zavinění, po celou dobu se snažila záležitost aktivně řešit a vyhýbala se tomu, aby se na území České republiky zdržovala nelegálně. Rovněž namítla, že se správní orgán nevyjádřil k dopadu rozhodnutí na její osobní a rodinný život podle § 174a zákona o pobytu.

Žalovaný v podaném vyjádření s žalobou nesouhlasil a navrhl ji zamítnout jako nedůvodnou. Ve vyjádření mj. uvedl, že k dopadu rozhodnutí podle ust. § 174a zákona o pobytu se nevyjadřoval, neboť řízení bylo zastaveno, ve zbytku odkázal na odůvodnění napadeného a prvostupňového správního rozhodnutí.

V přípisě ze dne 19. 5. 2015 žalobkyně soud informovala, že Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí o jejím i manželovu vyhoštění. Soud v těchto případech uzavřel, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobci si svou komplikovanou situaci nezpůsobili sami, ale naopak vždy aktivně spolupracovali s orgány činnými v trestním řízení i se správními orgány, tak by neměli být dále postihováni. Proto žalobkyně navrhla, aby i v této věci soud postupoval obdobně.

Z obsahu předloženého správního spisu soud pro posouzení důvodnosti podané žaloby zjistil tyto podstatné skutečnosti.

Dne 10. 4. 2014 podala žalobkyně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle ust. § 42 zákona o pobytu, přiložila k němu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013,

č. j. 9 As 139/2013-29, a vyjádření, v němž uvedla, že po více jak čtyři a půl letec jí bylo znemožňováno podat žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu.

Správní orgán I. stupně usnesením řízení zastavil podle ust. § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu, neboť žalobkyně není cizincem ve smyslu ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu, který by byl oprávněn podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, neboť nedisponuje platným pobytovým oprávněním v podobě víza k pobytu nad 90 dnů.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani po výzvě nedoplnila.

Žalovaná se v napadeném rozhodnutí ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a uvedla, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně disponovala posledním povoleným pobytem na území České republiky v době od 23. 4. 2009 do 1. 2. 2010, a to povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, přičemž o tomto pobytovém oprávnění bylo příslušným orgánem dne 29. 7. 2009 nezákonně zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (o této nezákonnosti rozhodl Nejvyšší správní soud shora uvedeným rozsudkem). Následně správní orgán I. stupně dne 17. 3. 2014 zastavil správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť zanikl důvod, pro který bylo správní řízení zahájeno, tj. žalobkyni uplynula doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, aniž by si požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Dále žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že v době podání předmětné žádosti žalobkyně nedisponovala požadovaným pobytovým oprávněním, neboť dne 1. 2. 2010 jí skončila doba platnosti dlouhodobého pobytu na území České republiky a žalobkyně podle § 47 odst. 1 nepodala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Na území České republiky následně pobývala na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ve smyslu ust. § 33 odst. 1 zákona o pobytu, avšak v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu požadovaným pobytovým oprávněním nedisponovala, čímž nesplnila jednu z podmínek uvedených v ust. § 42 odst. 1 zákona o pobytu.

Žalovaná uzavřela, že žalobkyně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, ač k jejímu podání nebyla oprávněna (žádost podala dne 10. 4. 2014, z cestovního dokladu žalobkyně však vyplynulo, že v době podání žádosti příslušným pobytovým oprávněním nedisponovala, neboť dne 3. 4. 2014 jí byl udělen výjezdní příkaz, na základě kterého byla povinna do 30 dnů opustit Českou republiku.

Ze správního spisu soud dále ověřil, že dne 17. 3. 2014 vydalo Ministerstvo vnitra pod čj. OAM-526-7/ZR-2014, uvědomění o zastavení řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zahájené dne 29. 7. 2009.

Z výpisu evidence cizinců založené ve správním spise je pak patrné, že žalobkyně měla na území České republiky mj. ode dne 23. 4. 2009 povolen byt za účelem zaměstnání, od 1. 2. 2010 potom strpění pobytu podle zákona o pobytu do 30. 7. 2010, dále zde již žádné pobytové statusy datem uvedeny nejsou, je zde pouze 5 záznamů bez data, kde je uvedeno „STRPĚNÍ POBYTU dle zák. 326/1999 Sb.“. K poslednímu pobytu je uvedeno: od 1. 11.

2010 do 8. 2. 2011 za účelem strpění pobytu, stav ukončený. Jiné skutečnosti ohledně pobytu žalobkyně z předloženého správního spisu zjistit nelze.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud předesílá, že v totožné věci rozhodl Městský soud v Praze o žalobě manžela žalobkyně rozsudkem ze dne 6. 6. 2017, č. j. 6 A 27/2015 – 31, tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl následující:

„Po přezkoumání napadeného správního aktu i dohledávání ve správním spise skutečností, které nejsou v odůvodnění tohoto správního aktu uvedeny (ač podle názoru soudu mají vliv na rozhodnutí) soud dospěl k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu, a rovněž vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění. Proto rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle ust. § 76 písm. a), b) s.ř.s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž je správní orgán právním názorem soudu vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

V předloženém správním spise vůbec není patrné, jaký byl pobytový režim žalobkyně v období od 8. 2. 2011, kdy je zde uveden poslední pobyt jako „strpění pobytu“, dále jsou zde uvedeny bez jakékoliv datace či ověřitelného důvodu pouze skutečnosti „strpění pobytu“. Z takového podkladu nelze vůbec vycházet a není vůbec možné skutečnosti zde uvedené přezkoumávat. Tato skutečnost pak nebyla nikde rozebrána ani v příslušných správních rozhodnutích – je celkem logické, že příslušné pobytové oprávnění žalobkyně plynutím času skončilo, na druhou stranu příslušné správní rozhodnutí bylo pro nezákonnost soudem zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, který tak sám měl dále v řízení pokračovat, což se nikde ze spisu nepodává (rozhodnutí o zastavení řízení poznamenáním ve spise vydával jiný správní úřad). Tím zůstala neobjasněna otázka, na základě jakého pobytového oprávnění se zde žalobkyně zdržuje.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vyšel ze závěru, že žalobkyně v době podání žádosti na území České republiky neměla pobytový režim vyžadovaný zákonem o pobytu, když jí byl udělen výjezdní příkaz dne 3. 4. 2014. Nikde však není uvedeno, co bylo důvodem tohoto výjezdního příkazu a jakým vlastně pobytovým oprávněním žalobkyně disponovala po zrušení správního rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 139/2013-29. Z toho, co je ve správním spise prozatím shromážděno, lze pouze velmi těžko zjistit, jak příslušné pobytové oprávnění zaniklo, resp. z jakého důvodu, když jsou zde bez datace uvedeny pouze poznámky „strpění pobytu“. Pokud by se jednalo o strpění pobytu z důvodu probíhajícího řízení před soudem (čemuž by naznačovala datace záznamů do 8. 2. 2011, kdy je poslední datovaný záznam o strpění pobytu), pak není jasné, jak toto pobytové oprávnění a čím bylo ukončeno. Zejména však není jasné, jak tedy bylo naloženo s tímto rozsudkem Nejvyššího správního soudu, resp. jaké pobytové oprávnění poté, co tento rozsudek nabyl právní moci (z předloženého správního spisu ani tato otázka není nijak patrná, je zde přiložen pouze tento rozsudek bez doložky právní moci) žalobkyně užívala. Jediné, co se dá vyčíst, je to, že správní řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo zastaveno ke dni 17. 3. 2014 (patrně tímto

dnem nabytí právní moci shora uvedený rozsudek). Na základě jakého dalšího oprávnění zde pak žalobkyně pobývala, však již ve spise ani v odůvodnění není žádná zmínka.

Další poměrně značně podstatná skutečnost, která vůbec nebyla ve správním řízení rozebrána či aspoň částečně k ní provedeno nějaké dokazování, pak je nemožnost žalobkyně podat příslušnou žádost v průběhu soudního řízení správního, o čemž se žalobkyně zmiňovala přímo v podané žádosti o vydání příslušného povolení. Pokud skutečně správní orgán bránil žalobkyni v podání příslušné žádosti či žádostí, pak lze stěží argumentovat tím, že žalobkyně takovou žádost nepodala, jak činí žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což je rovněž podstatným rozhodovacím důvodem pro vydání příslušného rozhodnutí. Tato okolnost zůstala stranou dokazování, proto se k ní těžko může soud nějak podrobněji vyjadřovat.

Na druhou stranu je nutné uvést, že žalobkyně tyto skutečnosti neuváděla v odvolání ve správním řízení, proto se k nim žalovaný konkrétně nevyjadřoval. Nicméně, i tak nelze přehlédnout, že tyto skutečnosti byly uvedeny v žádosti žalobkyně, kterou podala příslušnému správnímu úřadu, a které hodnoceny nebyly ani v prvostupňovém správním rozhodnutí.

Pro úplnost je nutné uvést, že tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti, žalovaný neosvětlil ani ve vyjádření k podané žalobě.“

Jelikož městský soud neshledal důvod, pro který se od těchto dříve vyřčených závěrů odchýlit, a protože uvedené závěry dopadají též na věc žalobkyně, rozhodl tak, jak je shora uvedeno a napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byla úspěšná žalobkyně, soud jí přiznal náhradu za zaplacený soudní poplatek z podané žaloby (3.000,- Kč) a z návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby (1.000,- Kč), kterému soud vyhověl.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. 7. 2018

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. Š.